

ната, трѣбваше да се каратъ войниците да събиратъ и носятъ тѣзи ранени, които сами се тжтрели, нѣ, като се лишае и отъ послѣдни сили, не могле по далечъ да вжрвжтъ. „Полковникъ! не ме оставайте, вий ме знаете още отъ Сърбія!“ чувамъ слабъ гласъ, не далечъ отъ мене. Виждамъ на камъцитъ до самата рѣчица полулегналъ въ една съвсѣмъ окървавена риза юнкера Кондирева; трѣба да е отишълъ горкия да се напие съ вода, а да се върне не можилъ. Хората минуватъ около него съвършено равнодушно, като си ускоряватъ разкратетъ. „Вземете го момчета!“ викнахъ азъ на опълченцитъ, които бѣха по близко около мене; никой нече и да знае и само по повторното ми енергично викване, вземаха Кондирева, който бѣше раненъ въ гжрдитъ и ржката.

Минахме ний, тѣснината безъ да се спираме нѣкадѣ; отъ татакъ моста на Тунджа, при татарското село, спрѣхме се да си поотпочинемъ и приведемъ въ рѣдъ разстроенигъ дружини; отъ войниците твърдѣ много липсuvatъ. До вечерята остана два часа. Пратихме разѣзди отъ Казанския драгунски полкъ по околнитъ височини и задъ моста въ тѣснината кжмъ селото Д. . . . Казацѣ, съ исключение на нѣколцина, други при отряда нѣмаше; тѣ съ своя си командиръ Краснова успѣли да се присѣдинягъ кжмъ отряда на генералъ Турко. Чудни се случки при това случиле: дивизионера ротмистъръ М. и сотника К. се намираха въ свитата на Герцога безъ своитѣ части; това даваше поводъ на офицеритъ за различни гатанки, не твърдѣ похвални за рѣченитѣ началници на частитѣ. К., прочее, както се вижда, признава, че излѣзло не твърдѣ хубаво, той самичкъ дойде при мене и начена слѣдующето: „Прѣдставате си, въ врѣмето на боя нашитѣ части се отдѣлиле. . . . ний незнаехме, че полковнякъ Красновъ ще оиде при Турко и т. н.

При Тунджа рѣшиха да се направи почивка, слѣдъ като се урѣджтъ частитѣ и като се размѣстжтъ на позицията за